

Drágáim, nem adok két évet, és ezek a kurvák elfoglalják az egész házat, mondta a konyhában Anya.

Hát talán mégse így, a gyerek előtt, emelte fel a mutatóját Apa.

38 Kőrösi Zoltán

ÍTÉLETIDŐ

(részlet)

A gyerek is ebben a házban lakik, és szerintem se nem hülye, se nem vak, jegyezte meg Anya. Csak gyerek, az meg nem baj. Egyébként melyik kurváról és melyik házról beszélsz?, érdeklődött Apa.

Na, nem kell úgy tenni, mintha nem tudnád, bosszankodott Anya.

Csak gyanakodtam, hogy esetleg politizálsz, vigyorgott Apa.

Marha vagy, drágám, jelentette ki Anya.

Igen, ezt tudom, bólintott Apa.

Erről, a mi házunkról beszélek, tudod te jól. És azt is tudod, hogy egyre többen vannak, és egyre inkább jönnek fölfelé, folytatta Anya, körbefordult, a karját kitérte, édes, csokis illatok felhőit bocsátva ki magából, és a kezével mutatta is, hogy körben, alattuk, az egész házban már kurvák vannak.

Édes Anya, édes felhő.

Nincs mit tenni, ahol tegnap még lakók voltak, most már nincsen névtábla az ajtón, ahol nemrég még fehér függöny és virág díszelgett az ablakban, most már folytonosan le van engedve a redőny, vagy olyan sűrű vörös függöny takarja az üveget, hogy nem is hatolhat át azon semmi fény, ahonnan egy hónapja még gyereksivalkodás és ebédzag szűrődött ki, kanalak csörögtek és tányérok zörögtek, most csend van, és semmi nem mozdul. Csak néha érkezik egy-egy látogató, sietősen, röviden kopog, s az ajtó máris kinyílik, mintha a házigazda a túloldalon várakozott volna már, vagy az étteremből jön fel egy-egy pár, gyors dobogással, ők nem kopognak és nem is beszélgetnek, egy-két suttogva elejtett szó csupán, elfojtott kuncogás, mindig a nő nyitja ki az ajtót és ő lép be elsőnek, olajozottan fordul a zárban a kulcs, a férfiak többsége körbenéz, mintha attól tartanának, hogy megláthatja őket valaki.

Olajozottan, mi? Pfúj, te disznó.

Rossz az, aki rosszra gondol.

Még rosszabb az, aki rosszul gondol.

Nevetni fogsz, angyalom, mert a kurvák nemcsak az egész házat foglalják el, de a házat is, válaszolta Apa. És hozzátennem jelentőségteljesen, hogy a ház és a haza majdnem ugyanaz.

De Apa tévedett, mert Anya nem is nevetett.

Állt a konyha közepén, a felemelt karját nem engedte le, inkább kitérte a másikat is, mutatta, hogy ház vagy haza, neki mindegy, mert ölelést kér, de azonnal ám. Apa pedig úgy ölelte meg őt, hogy az orrát Anya hajába fúrta, megint azt hitte, senki nem veszi észre, amikor beszippantja a csokoládé Anya-illatát, a csokoládék Anya-szagát, a csokigyári gőzök és az Anya bőréből párálló felhőcskék utánozhatatlan elegyét, és a szemét is lehunyta hozzá, mintha attól jobban működhetnének a szaglást végző hámsejtek és csillószőröcskék, az orrcimpája kitágult az igyekezettől. Házát és hazát, dűnnyögte Apa.

Hát hogyan, simogatta meg a tarkóját Anya.

Marhaság, tette hozzá Apa.

Bizony, angyalom, hogy az, nyugtázta Anya.

Pedig ami a házat illeti, a kurvák valóban feltartóztathatatlanul terjedtek a földszintről fölfelé, jól mondta Anya.

Ellepték és bekebelezték a lakásokat. Egy-két éve még csak az étteremben tanyáztak, türelmesen üldögéltek a pult melletti magas székeken (gyűjtögették az erőt, somolygott Apa, vigyázzon, fiam, az Erő velünk van figyelmeztette Anya), várták, hogy megszólítsa őket valami. Aztán a nagy gyűjtögetésben egyre többen lettek, elidőztek az alagsori fitneszklubban, kibámultak az üveges portálon át, néha kijártak cigarettázni a bejárat elé, billegtek a magas sarkú cipőiken, belestek a török étterem ablakán, nézték a rostély előtt forgó kebabot, a tepsire hullott nyesedékeket, majd visszatipegtek a bárba, kacéran forgatták két ujjuk közt a talpas poharakat, vagy ügyesen odacsipentették a szájukat a szívószál végéhez, vörösbort ittak, és kólát, persze csak diétásat, hiszen ki az a bolond, aki nem vigyáz magára. Na jó, egy energiától azért belefér. Nyomogatták a mobiltelefonjuk billentyűit, hogy csak úgy kopogott a csíkosra és csillagosra festett műköröm, simogatták a képernyőt, akárha egy kismacska hasát csiklandozták volna, kinyújtott ujjal, hosszú, puha mozdulatokkal, mintha máris a kulcslyukat keresnék valamelyik odafönti ajtón.

Néhány évvel korábban, amíg csak az étterem működött a ház földszintjén, a kurvák még alig-alig jártak ide, azonban a tulajdonos, egy Dojcsán nevezetű, szerb származású ember, akkor még közelebről meg nem nevezett okokból megvásárolta az étterem fölötti egyik lakást. Kivítette onnan a fölösleges bútorokat, csak annyira, hogy azért otthonos legyen, távozáskor leengedték a redőnyöket, és aztán évekig nem is mozdították többé, ami itt van, fedje jótékony félhomály vagy izgalmas lámpafény. Oda jártak fel eleinte a kurvák és a vendégeik, az újdonsült barátok. Két évre rá már nemcsak egy lakás, hanem az első két emelet tartozott az étteremhez, aztán megvették a harmadikat is, persze nem látszott ez rögtön, csak a névtáblák tűntek el,

minek is, elég volt a szám, azoknak, akik ezekben a lakásokba időztek, éppen a nevek nem kellettek. Nyilvánvalónak tűnt, hogy csak idő kérdése, és átalakul mind az öt emelet, átalakul az egész ház, mindenütt leeresztett redőnyű lakások lesznek, nyugalmat hoznak a lépcsőházba, vagy ha nyugalmat 40 nem is, de csendet és békeséget biztosan.

Akkor meg nincs gond, nem igaz?, vigyorgott megint Apa.

Te csak ne vigyorgj folyton, legyintette meg Anya. Majd bekötöm a szemed, ha a lépcsőházba lépsz. Meg az orrodát is, természetesen.

Amikor aztán Apa és Anya felkapták a gurulós szatyrot, banyatank, mondta Apa jelentőségteljesen, és Anyára nézett, de Anya úgy tett, mint aki nem is hallotta, banyatank, ismételte meg Apa hangosabban, és megrázta a kerek szatyrot, hogy csörögjenek a kerekek,

ne tedd tönkre a bevásárló eszközödet, a te drága kincsedet, a célszerszámot, mert aztán nehéz lesz hazacipelned a mindenekfelett szükséges holmit, jegyezte meg feddően Anya,

banyatank, válaszolta harciasan Apa, de akkor már mind a ketten elnevelték magukat, miért nevettek, jött ki a szobából Borisz,

elmegyünk vásárolni, felelte Anya,

nincsen kedved eljönni?, mutatta fel az autókulcsot Apa,

hát nincsen, ha nem baj, mondta Borisz,

jó, jó, bólintott Apa,

de tényleg nem baj?, kérdezte Borisz,

nem felelte Apa, csak ne játssz a számítógépen, vagy ha játszol, akkor ne lövöldözst, vagy ha lövöldözöl, legalább ne rugdald közben az asztalt és a falat, vagy ha rugdald, tegyél elé valamit, hogy ne látszódjanak a nyomok. Különben is, ma vagy utoljára annyi éves, hogy az év minden napjára jut egy éved. Tudod, ugye?

Tudom, bólintott Borisz.

Akkor pedig ezt megünnepeljük, igaz?

Igaz, bólintott Borisz.

Kisfiam, mondta Anya, mindjárt jövünk, megvesszük, ami kell, aztán már itt is vagyunk, és megsimogatta az arcát.

Ez volt az utolsó érintése, amikor Borisz arcához ért.

Mosolygott, akkor utoljára látta Borisz.

Csokoládé illatú volt a keze.

Csokoládé illatú volt a haja és csokoládé illatú volt a bőre is.

Jövünk, mondta Apa, és behúzta az ajtót maga után.

Jövünk, mondta könnyedén.

Ki a franc gondolkodna a világvégén, ha éppen vásárolni megy, hóna alatt a gurulós szatyorral.

Ki a franc akar gondolkodni egyáltalán.

És disznóság, hogy a világnak egyáltalán van eleje és vége is, ráadásul akkor és úgy, amikor az a világ kénye és kedve szerint történik, mármint a világ természetete és saját törvényei szerint.

Soha nem akkor, amikor az emberek számítanának rá, s főleg nem akkor, amikor kiszámolják, hogy vége kell, hogy legyen.

41

Vagyis nem lehet tudni, hogy mikor.

Vagyis bármikor.

És disznóság, hogy a világnak ráadásul számtalan vége van, egyik vég a másikhoz ér.

És az is disznóság, hogy a világnak akkor is vége van, amikor egy keverőtartályos betonszállító teherautó sofőrje olyan lüktető fejfájással ül be a fülkéjébe, hogy csak hunyorogva tudja szemmel tartani az utat, mégse kellett volna talán olyan sokáig ott maradni tegnap este, sörökre pálinkákat inni és a pálinkákra söröket, a jó pálinka itatja magát, hogy legyen bőven teje a kismamának, aki persze erről vajmi keveset tudhatott, mármint a sörökről, pálinkákról és az ő tejmirigyeit illető kívánságokról, hiszen csak fáradtan feküdt a Bajcsy-Zsilinszky Kórház szülészetén, gyötrődve a gondolattól, hogy mit se kíván mást a szülés után, mint aludni, magányosan és csendben, s ez a gyötrődés újra és újra felébresztette, hogy hallgatózhasson a kórházi folyosó csendjébe, vajon nem sír-e valahol egy újszülött, még hogy tejfakasztás, inkább csendfakasztás, az kellene ide. A betonkeverő autó sofőrje azonban együtt kiabált a többi köszöntésre gyűlt férfiemberrel, rekedten és nyálasan, egyre rekedtebben és egyre nyálasabban, buborékokkal és habokkal. Egy gyerek az a világ kezdete, mert a világnak számtalan kezdete is van, az új élet egy új világ, ordították boldogan, őket nem zavarta sem a csend, sem a csillagatlan éjszaka.

Nem is csoda, hogy reggelre kótyagos maradt a sofőr feje, a zaccos kávé se tudta kimosni a szájából a savanyú ízt, zacc a fogrésekben, így robotolta végig a napot, hunyorogva kushadt a volán mögött, megfájdultak az ujjai, annyira kapaszkodott a kormányba. Vitte a betont, hiszen nemcsak embergyerekek születnek, de házak is, s egyik se egyszerű ám, érezte az út minden döccenését, és mintha a szélvédő üveg az arcára tapadt volna. Olyan levegőtlen volt a fülke, hogy estére az út keskeny kis szalaggá szűkült előtte, a bokrok alól rémisztó gyorsasággal kúsztak elő az árnyékok, összekapaszkodtak, elfogtak minden lámpafényt.

Nem is csoda, hogy a betonkeverő autó a vasúti sínek után, a hídról levezető úton, a telep bejáratánál elvétette a kanyart, és egy vaskos lámpaoszlopnak ütközött, vagy éppen csoda, hogy akkor és úgy, csak akkor és éppen úgy, beton a betonnak. Füstölögve állt meg a narancssárga teherautó, elpattant a sofőr arcára boruló szélvédő üveg, mint ahogyan kihunyta a lámpa fénye is,

s végre elmúlt a kízó fejfájás, végre nem kellett már, hogy hunyrogjon a szem, nyugodtan és tágra nyitva bámult a motorból tekerdő füstökre, kutatva, milyen szavakká állnak össze a motorház fölött lebegő jelek, mit ír föléln a születés és a halál. Ekképp kapcsolódtak össze a kérdések és
42 válaszok, kiabálások és csendek azon az estén, a sínek mellett, a felüljáróról levezető kanyarban, a világ kezdete és a világ vége így kerítették be egymást. Megállt az idő egy pillanatra, csak a betonkeverő tartálya forgott még egyre a sötétben, legalábbis addig, hogy felülről megérkezett a Škoda, Apával, Anyával és a banyatankkal, akik siettek volna már haza a bevásárlás után. Egy születésnap immár nem tűr semmiféle halasztást. Meglehet, nevettek még abban az utolsó pillanatban is, amikor az autó a betonkeverőnek rohant, nevettek, amikor a betonkeverő a Škoda utasterébe öntötte az aznapi utolsó szállítmány betont, szobrokká szilárdítva őket ott, az üléseken. Olyan lett Anya, mint egy hatalmas francia draszté, belül csoki és kívül a kemény máz, hiszen Anya a Vágóhíd utcai csokoládégyárban dolgozott, oda ment el reggelente és onnan tért haza késő délután, magával hozva a csontjaiban, a hajában, a bőrén és a ruháiban a csokoládék illatát, és az évek során mellette Apa is csokoládéillatú lett, fekete csoki és fehér csoki, töltött csoki, édes íz, rizses csoki, mogyorós csoki és betonos csoki. Így találták meg őket, megszilárdulva, betonba öntve a Škoda ülésén, két szobor, betonba foglalt emlékei a saját életüknek.

